

FRATARO

DISCIPLINO DE LA FRATARO

I

SENHEJMA FRATO

1. Tiu, kiu deziras fariĝi mia disĉiplo, devas volonte forlasi ĉiujn katenojn al sia familio, la socian vivon de tiu ĉi mondo kaj dependecon de ĉiuj propraĵoj. Tiu, kiu forlasis ĉion pro la Darmo — kaj ne havas ripozejon por sia korpo nek por sia menso, fariĝas mia disĉiplo kaj nomiĝas senhejma frato (ŝramano).

Kvankam liaj manoj tenas min je la basko kaj liaj piedoj fidele sekvas min per la spuroj, tamen se la menso perturbiĝas per avareco, li restas for de mi. Kvankam li vestas sin kiel monaĥo, tamen se li ne akceptas la instruon, li ne vidas min.

Sed se li forigas tutan avarecon kaj la animo estas pura kaj pacplena, li staras tuj apud mi, kvankam li distancas je miloj da mejloj. Se li ricevas la Darmon, li certe vidas min en ĝi.

2. Miaj disĉiploj, la senhejmaj fratoj devas observi jenajn kvar regulojn kaj bazi sian asketan vivon sur ili.

Unue, ili surportu vestaĉojn el uzitaj tukoj; due, ili nutru sin per almozpetitaj manĝaĵoj; trie, nokte ili kuŝu aŭ sub arbo aŭ sur roko; kvare, ili prenu nur specialan medikamenton faritan el urino konservita de la Frataro.

Portante bovlon en la mano, almozpeti de domo al domo estas almozula asketismo, sed li estas nenion trudita al tio, nek tentita nek perfidita de aliuloj. Li memvole faras tion kredante nur ke la asketismo helpas al li eviti ĉiujn surterajn iluziojn kaj kondukos lin al Iluminiĝo.

La vivo de senhejma frato ne estas facila, tial oni ne devas akcepti ĝin, se li ne povus liberigi sin de avareco kaj kolereco, kaj se li ne povus regi sian menson kaj kvin sensojn.

3. Tiu, kiu kredas sin mem senhejma frato kaj respondas same, kiam oni demandas al li pri tio, certe povas diri jene:

“Mi nepre plenumu tion, kio ajn estas prave ŝuldata al senhejma frato. Mi estu sincera pri tio kaj per beata vivo mi rekompencu homojn por la almozo, kion ili al mi donis kaj mi efektivigu ankaŭ la celon, pro kiu mi forlasis mian familion.”

Por esti senhejma frato li devas trejni sin laŭ multaj flankoj: — Li devas esti delikata ĉiam por siaj hontindaj kaj malhonorindaj kondutoj. Li devas konservi sin pura en tri kondutoj de korpo, parolo kaj menso, se lia vivo devus esti pura, kaj tiamaniere li devas gardi la pordojn de kvin sensoj kaj purigi sian vivon. Li ne devas laŭdi sin nek riproĉi aliulojn. Kaj li ne devas droni en maldiligenteco nek en dormado.

Vespere li devas havi tempon por kvietaj sidado kaj

Disciplino de la Frataro

meditado kaj piediradon antaŭ enlitiĝo. Por pacplena dormo li devas kuŝi sur dekstra flanko kun la piedoj metitaj unu sur alia kaj laste pripensi frumatenan vekigon. Ankaŭ en la frua mateno li devas kviete sidi kaj mediti kaj poste piediri.

Tutan tagon li devas tenadi viglan menson. Sidiĝante en kvieta loko, li devas ĝustigi sian korpon kaj menson; purigi sian menson, rezistante ĉiujn tendencojn por avido, kolero, neklero, dormo, frivolaĵo, bedaŭro, suspekto kaj ĉiuj mondecaj deziroj.

Tiel, kun sia koncentrita menso li devas kulturi veran saĝecon (Prajno), elsarki ĉiujn mondecajn dezirojn kaj celi nur al perfekta Iluminiĝo.

4. Se senhejma frato, forgesinte sian pozicion, refalas en avaron, staras kun kolero kaj ankoraŭ dorlotas rankoron, ĵaluzon, fieron, trompon aŭ malsinceron, kvazaŭ li portus akran dutranĉan glavon nur en sia robo.

Li ne estas senhejma frato, simple ĉar li vestiĝas per monaĥa ĉifonaĵo kaj almozpetas kun bovlo. Li ne estas senhejma frato, ĉar li recitas sutrojn. Nur la eksteraĵo estas tiu de senhejma frato (ŝramano), sed li estas nur pajla pupo kaj neniom pli.

Eĉ se li vestas sin por monaĥa robo, oni ne povas nomi lin senhejma frato, se li ne povas forigi sian mondecan pasion. Li ne estas senhejma frato, sed li estas neniue ol infano vestata en monaĥa robo.

Nur tiuj, kiuj kapablaj koncentri kaj regi la menson, kaj klarigi saĝecon, kaj jam defaligis mondecajn pasiojn, kaj tiamaniere sincere serĉadas la veran vojon de Iluminigo, tute taŭgas por veraj senhejmaj fratoj.

Vera senhejma frato devas atingi al sopirata Iluminigo kaj penas laŭcele ĝis la lasta forto, eĉ se li perdas sian lastan guton da sango, kaj lia osto dispeciĝas. Kaj tiamaniere li ĝisiros ĝis la celo kaj povos plenumi meritajn farojn kiel vera senhejma frato.

5. La misio de senhejma frato estas disvastigi la lumon de la instruoj de Budho. Li devas prediki al ĉiu; li devas vekti homojn el funda dormo; li devas korekti malicajn ideojn de homoj; li devas diskonigi la instruon eĉ riskante propran vivon el la apostola laboro.

La misio de senhejma frato ne estas facila afero, tial ĉiu misiisto, kiu aspiras prediki la evangelion de Budho devas vesti sin per Budha vesto, sidiĝi sur Budha seĝo kaj eniri en Budhan ĉambron.

Vesti sin per Budha vesto signifas esti humila kaj ekzerci paciencon; sidiĝi sur Budha seĝo signifas rigardi ĉion kiel neesencajn vantaĵojn kaj forĵeti persiston je ĉio; eniri en Budhan ĉambron signifas apliki ampleksan mizerikordon kaj simpatian al ĉiu.

6. Tiuj, kiuj deziras prediki la instruon de Budho devas singardi koncerne al jenaj kvar oferoj; unue, koncerne al

Disciplino de la Frataro

sia propra konduto; due, koncerne al sia parolmaniero; trie, koncerne al la motivo de predikado; kvare, koncerne al la granda Kompato.

Unue, por esti bona predikanto de la Darmo senhejma frato devas stariĝi firme sur la grundo de pacienco kaj esti humila kaj molkora; li devas ĉiam konsideri ke ĉio estas vantaĵoj kaj neniom meritas aŭ zorgon aŭ absorbiĝon. El tiu ĉi vidpunkto li devas ĝustigi sian konduton.

Due, li devas singarde alproksimiĝi al homoj en diversaj situacioj. Li devas eviti malbonajn aŭ aŭtoritatajn farojn; li devas eviti virinojn. Li devas aliri amike al homoj; li devas kontroli la animon en kvieta loko kaj ĉiam memori la rezonon ke ĉio devenas el kombinoj de kaŭzoj kaj interrilatoj. Sur tiu ĉi starpunkto li devas ne riproĉi aŭ ne insulti aliulojn, aŭ ne menciis alies misfarojn, aŭ trakti ilin kun kelke da estimo.

Trie, li devas konservi la animon pacplena, konsideri Budhon kiel sian amoplenan superteran patron kaj estimi senhejmajn fratojn, kiuj trejnas sin al Iluminiĝo, kiel instruistojn kaj rigardi ĉiun homon kun granda kompato. Kaj tiamaniere li devas instrui egale al ĉiuj.

Kvare, eĉ kiel Budho faris, ankaŭ li devas ĝisfunde elmontri kompatoriĉan spiriton. Aparte al tiuj, kiuj ne konas sufiĉan rimedon por serĉi Iluminiĝon kaj vane konsumiĝas, li devas apliki sian kompaton kaj esperi ke la instruoj satigu certe iliajn soifojn. Laŭ tiu espero li devas peni por vekti ilin.

II

LAIKAJ KREDANTOJ

1. Estis jam klarigite, ke disĉiplo de Budho devas kredi je la tri trezoroj: — la Budho, la Darmo kaj la Samgo.

Tiel laika kredanto devas fidi firme al la Budho, kredas je la instruo, praktiki laŭ la reguloj kaj devas esti zorgema al Fratara.

Laikoj devas obei la kvin regulojn: — ne mortigu, ne ŝtelu, ne adultu malvirte, ne mensogu aŭ trompu, kaj ne ebriiĝu.

Kiel laiko oni devus ne nur kredi je la tri trezoroj kaj obei la kvin regulojn, sed ankaŭ laŭeble peni konduki aliajn homojn al ili. Aparte proprajn parencojn, amikojn kaj konatojn oni devas konverti kaj kalkuli kiel la anojn. Tiel farante ankaŭ li mem povus ricevi Budhan kompaton.

Laikoj devus ĉiam memori ke la ununura kaŭzo, kial ili kredas la trezorojn kaj obeas la regulojn, estas ebligi ilin atingi al Klereco. Tial, kvankam ili loĝas en la mondo de surteraj pasioj, tamen ili devas ne dorloti tiajn pasiojn.

Laikoj devas ĉiam konsideri ke pli-malpli frue ili devos adiaŭi gepatrojn kaj familianojn kaj fine forpasi foren de tiu ĉi vivo de naskiĝo kaj morto; tial ili devas alkroĉigi al aferoj de mondeca vivo, sed primediti pri Iluminiĝo, kio estas absoluta liberiĝo el vivo kaj morto.

2. Se laikoj pluiras laŭ la vojo de Budhaj instruoj kun firma kredo, ili nature vidos sin en kvieta kaj senĝena feliĉo, en kia stato ili povos rekoni lumon el ĉiuj ĉirkaŭaĵoj kaj satiĝi je ĝojo.

Tiu ĉi kredema menso estas pura kaj milda, ĉiam pacienca kaj tolerema, neniam disputema, neniam suferiga al aliaj homoj, sed ĉiam primeditas la tri trezorojn: — la Budhon, la Darmon kaj la Samgon. Tial ĝojo spontane elŝprucas el iliaj mensoj kaj la lumo pro Ilumin-iĝo povas vidiĝi ĉie.

Ĉar ili kunfandiĝas en Budhon pro rigida kredo, tenas sin for de egoisma sento, kaj ne avare alkroĉas sin al posedaĵoj, kaj tial ili ne havas timojn en ĉiutaga vivo aŭ tute ne hezitas ricevi kritikojn.

Ili ne timas je morto, ĉar ili kredas ke ili renaskiĝu en la lando de Budho. Ili povas esprimi siajn ideojn libere kaj sentime antaŭ aliuloj, ĉar ili kredas verecon kaj sanktecon de la instruoj.

Ĉar ili rigardas ĉion surbaze de amoplena kompatato, ili egale traktos ĉiujn homojn sen distingaj sentoj de ŝato aŭ malŝato. Ĉar iliaj mensoj estas plenigitaj per justeco kaj pureco, tial ili volonte strebas por ĉio bona.

Ĉu ili vivas okaze en mizero aŭ en prospero, iliaj kredoj konstante firmiĝos. Se ili konservas humilecon, se ili respektas la instruon de Budho, se iliaj paroloj kaj agoj bone konformiĝas unu al la alia, se ili klarvidas ĉion per la okuloj de saĝo, se iliaj mensoj estas senmovaj kiel

monto, tiam ili pli kaj pli aspiras progresi sur la vojo al Iluminiĝo.

Kaj kvankam ili estas devigataj vivi en malfacilaj situacioj kaj inter homoj kun malpuraj mensoj, tamen se ili bone konservas fidon je Budho, ili povos gvidi ilin al plibonaj faroj.

3. Tial, oni devas antaŭ ĉio kaj memvole deziri por aŭskulti la instruon de Budho.

Se iu dirus al li, “Pasu tra fajro kaj vi gajnos Iluminiĝon”, tiam li devos esti preta fari tiel.

Li konsoliĝos kaj kontentiĝos ĝuste pro tio ke li aŭskultos la nomon de Budho trapasante mondon plenigitan de fajroj.

Se oni deziras sekvi la instruon de Budho, li devas ne esti egoisma aŭ senbrida, sed devas konservi bonvolecon egale al ĉiuj; oni devas respekti tiujn, kiuj meritas respekton; oni devas servi al tiuj, kiuj meritas servadon kaj trakti kun senvaria bonkoreco.

Tiel estas necese, ke laikoj unue disciplinu siajn proprajn mensojn kaj ne estu delogitaj de la kondutoj de aliuloj; tiamaniere ili sekvu la instruon de Budho kaj praktiku mem, ne enviante aliulojn, ne suferante influon de aliuloj, kaj ne pripensante aliajn vojojn.

Tiuj, kiuj ne kredas la instruon de Budho, alkroĉiĝas nur al si mem, sekve ili ĉiam febre angoras pro la maltrankvilaj mensoj. Sed tiuj, kiuj kredas je la Budhaj

Disciplino de la Fratara

instruoj, konfidas al la providenco, kio ampleksas grandan saĝecon kaj grandan kompaton, kaj ili algluiĝas al ĝi, sekve ili neniom angoras.

4. Tiuj, kiuj aŭskultas kaj akceptas la instruon de Budho, komprenas ke iliaj vivoj estas efemeraj kaj ke iliaj korpoj estas nur la amaso de suferoj kaj la fonto de ĉiuj malbonoj, kaj tial ili ne alteniĝas al tia efemeraĵo.

Samtempe ili ne neglektas sufiĉe zorgi siajn korpojn, pro tio, ke ili ne avidas konsumi nek karnaj plezuroj, sed pro tio, ke estas nepre necese por atingi saĝecon kaj por instrui tion al aliuloj.

Se ili ne bone zorgas siajn korpojn, ili ne povos vivi longe. Se ili ne vivas longe, ili ne povos praktiki la instruon aŭ transdoni ĝin al aliaj homoj.

Kiu deziras transiri riveron, tiu atentos sendanĝerecon de la floso. Kiu vojaĝas, tiu prizorgas pri sia ĉevalo. Tiel same, kiu penas atingi al Iluminiĝo, tiu devas konservi sian korpon sana.

Tiuj, kiuj estas la disĉiploj de Budho devas vestigi sin nur pro hontemo kaj neceso por protekti sin kontraŭ varmo kaj frostoj, sed neniam pro senutila dekoraciado.

Ili devas preni manĝaĵon nur por nutri sin tiel ke ili povu aŭskulti kaj prediki la instruon subtenate de bona sano, sed neniom por nura apetito.

Ili devas loĝi en la domo de Klereco por protekti la korpojn kontraŭ la rabistoj de mondumaj deziroj kaj

kontraŭ la ŝtormoj de devojigaj instruoj, Ili devas uzi la domon por vera celo sed neniam por montri aŭ kaŝi egoismajn farojn.

Tiel, oni devas taksi kaj uzi ĉion rilate al Iluminiĝo kaj la Instruoj. Oni ne devas konduti fiere aŭ egoisme al aliuloj, sed oni devas servi sincere nur por Iluminiĝo, la instruo kaj aliuloj.

Tial, lia animo devas ĉiam algluiĝi al la instruo eĉ kiam li vivas kun siaj familianoj. Li devas prizorgi ilin kun saĝeco kaj kompatemo serĉante diversajn metodojn per vekoj kredojn en iliaj mensoj.

5. La samgo de Budho destinas laikajn membrojn ankaŭ por ĉiutaga servado: — Kiel servi al la gepatroj, kiel vivi kun la edzino kaj gefiloj, kiel esti sincera al si mem, kaj kiel servi al Budho.

Por bone servi la gepatrojn, ili devas lerni praktikon de bonvoleco kaj akiri longedaŭran pacon. Por vivi feliĉe kun la edzino kaj gefiloj ili devas fortranĉi katenojn de egoismaj pasioj.

Aŭskultante la muzikon, ili devas ne forgesi la plidolĉan muzikon de la instruo. Restante en la domo, ili devas ofte esplori la animstaton de saĝulo, en kiu ili povas rifuĝi de ĉiuj malpuraj tentoj de surtera vivo kaj ripozi senĝene.

Kiam laikoj donas oferojn al aliaj homoj, ili devas forlasi ĉiujn avarecojn de siaj koroj; kiam ili kunsidas kun

Disciplino de la Fratara

homamaso, iliaj animoj devas esti apud budhechavaj saĝuloj; kiam ili trafas malfeliĉojn, ili devas konservi la animojn trankvilajn kaj liberajn de malhelpoj.

Kiam ili rifuĝas en la Budho, ili devas esplori Lian saĝecon.

Kiam ili rifuĝas en la Darmo, ili devas esplori saĝecon kiu estas kvazaŭ granda oceano.

Kiam ili rifuĝas en la Samgo, ili devas esplori pacplenan socion nemalhelpatan per egoisma intereso.

Kiam ili ŝirmas sin per vestoj, ili devas ne forgesi kovriĝi ankaŭ per la vesto de virto kaj humileco.

Kiam ili deziras ekskrecii, ili devas deziri, ke ili forigu ĉiujn avarecon, kolerecon kaj stultecon en siaj mensoj.

Kiam ili pene supreniras deklivon, ili devas rigardi ĝin kiel la plej superan vojon al Iluminiĝo, kio certe seniluziigos ilin de la mondo de iluzio. Kiam ili facile malsupreniras deklivon, ili devas humile ekspluati tiun favoran cirkonstancon por enprofundiĝi en budhecon.

Kiam ili vidas ponton, ili devas esperi konstrui la ponton de la instruo, kiu kondukos homojn al la ĝusta bordo.

Kiam ili renkontas tristoplenan homon, ili devas lamenti pri amareco tiu ĉi ŝanĝema mondo.

Kiam ili vidas avaran homon, ili devas aspiri liber-
iĝon de iluzia vivo kaj alvenon al la vera Iluminiĝo.

Kiam ili sidas antaŭ riĉaj manĝaĵoj, ili devas alĝustigi sin sobraj; kiam ili sidas antaŭ malriĉaj manĝaĵoj, ili devas por ĉiam tenadi sin for de mondecaj avaroj.

Dum la brulanta febro de somero, ili devas foriĝi de la febro de mondecaj fajraj pasioj kaj gajni la refreŝigan malvarmeton de Iluminiĝo. Dum la ekstrema frostoj de vintro, ili devas pripensi la favoran varmon de la granda kompatoj de Budho.

Kiam ili recitas la sanktajn skribaĵojn, ili devas voti ke ili ne forgesu la instruojn kaj sufiĉe praktiku ilin.

Kiam ili pripensas pri Budho, ili devas deziri, ke ili havu klarvidajn okulojn kiel la okulojn de Budho.

Kiam ili dormas en nokto, ili devas deziri ke iliaj korpoj, buŝoj kaj mensoj estu purigataj kaj refreŝigitaj post ripozo, kiam ili vekigas matene, ili devas deziri ke dum la tago iliaj mensoj estu klaraj por distingi ĉiujn aferojn.

6. Ĉar tiuj, kiuj sekvas la instruojn de Budho, komprenas la instruojn, ke ĉio estas karakterizita de sensubstanteco “Ŝunĵato”, nefacilanime traktas surteran laboron, homan vivon aŭ ĉion alian, sed ili rigardas ĉion rekte tia, kia ĉio estas, kaj penas fari ĉion konvene al Iluminiĝo.

Ili ne devas pensi, ke tiu ĉi mondo estas sensenca kaj plenigata de konfuzo, sed la mondo de Iluminiĝo estas ampleksanta signifon kaj pacon. Pli ĝuste, ili devas trovi la vojon al Iluminiĝo en ĉiuj aferoj de tiu ĉi mondo.

Disciplino de la Fratara

Se ili rigardas tiun ĉi mondon per la okuloj skvamigitaj de malsaĝo (Avidjo), ili vidos ĝin nur kiel sensencaĵon kun eraro; sed se ili observas ĝin sensanĝe per klara saĝeco, ili povos rekoni ĝin kiel la mondon de Iluminiĝo.

Ekzistas ununura mondo, sed ne du, unu el kiuj estas signifoplena kaj la alia sensignifa, aŭ el kiuj unu estas bona kaj la alia malbona. Nur en homa iluzio ekzistas du distingaj mondoj.

Se ili konsideras ĉion ne depende de distingaj okuloj sed depende de la lumo de saĝeco, ili povos ĝuste kompreni ununuran mondon, kie ĉio aperos multsenca.

7. Tiamaniere, tiuj, kiuj kredas je Budhismo, ĉerpas riĉajn signifojn per sia pieco el la fonto de mondecaj aferoj kaj ili humile verŝas kompaton sur ĉiujn aliajn kaj tutkore servas.

Tial ili devas rekoni en la menso ne fierecon sed humilecon, ĝentilecon kaj servemon. Kaj la menso devas esti kiel la fekunda tero, kiu nutras ĉion senpartie, kiu servas senplende, kiu eltenas paciencen, kiu estas ĉiam fervora, kaj kiu trovas la plej altan ĝojon en la dissemado de la instruo de Budho inter ĉiuj malriĉaj homoj.

Tiel la menso, kiu verŝas kompaton sur ĉiujn malriĉulojn kiel amema patrino, tute egalas al la menso, kiu respektas ĉiujn homojn kiel gepatrojn aŭ kiel bonajn gvidantojn.

Tial miloj da homoj havas severajn sentojn kaj malbonvolon kontraŭ budhismaj kredantoj, ili neniom povos satigi la dezirojn same kiel guto veneno ne kapablas difekti la akvon de granda oceano.

8. Tiuj, kiuj kredas je Budhismo, farante al si introspekton ĝojas sian feliĉon animitan de Budho kaj tutkore dankos, ke tia kredemo tute dependas de la favoro kaj kompato de Budho.

Evidentiĝos al li ke en la koto de mondecaj pasioj ne troviĝas semoj de kredo je Budho, tamen Lia kompato tie ĝermigas kaj kreskigas al li kredemon.

Kiel jam dirite, la aromplena arbo Ĉandano ne povas kreski en la arbaro de venena arbo Eranda. Same, la semoj de kredo je Budho ne povas ĝermi en la sino de iluzio.

Sed la floro de ĝojo efektive disvolviĝas tie en la sino de iluzio. El tiel konfuza fakto sekvas ke la radikoj estas ne tie sed alie, nome la floro enradikiĝas profunde en la sino de Budho.

Se laiko estas absorbita de egoo li malamos, ĵaluzos aŭ eĉ domaĝos alian homon kaŭze de liaj avareco, kolereco kaj malsaĝo. Sed se li returnas sin al Budho, li baldaŭ poste plenumos eĉ grandan servon pro Budho kiel jam menciitan. Tio estas ja plej mirinda.

III

PRAKTIKA GVIDO POR VOJO DE VIVO

1. Estas maltrafe konsideri ke malfeliĉo venas de la oriento aŭ de la okcidento; ĝi origine estas en propra koro de homo. Tial, estas stulte gardi sin kontraŭ malfeliĉoj de la ekstera mondo kaj lasi la internan koron ne regata.

De antikva tempo ordinara popolo havas sekvantan kutimon. Kiam ili ellitiĝas matene, ĉiu lavas al si la vizaĝon kaj buŝon, sekve kultas ses direktojn — orienten, okcidenten, suden, norden, supren kaj malsupren — dezirante ke neniu malfeliĉo venu al ili de kiu ajn direkto kaj ke ili povos havi pacplenan tagon.

Sed tio diferencas de la instruo de Budho. Budho instruas ke ni respektu al la ses direktoj de Vero kaj ke ni konduku saĝe kaj virte kaj tiel preventu ĉiujn malfeliĉojn.

Por gardi la pordojn de tiuj ĉi ses direktoj, popolo devas forigi la malpuron de “kvar agoj”, regi la “kvar malbonajn korojn”, kaj ŝtopi la “ses truojn”, kiuj kaŭzas perdon de riĉaĵo.

La malpuro de “kvar agoj” signifas mortiĝon, ŝtelon, adulton kaj trompon.

La “kvar malbonaj koroj” estas avaro, kolero, stulteco kaj timo.

La “ses truoj”, kiuj kaŭzas la perdon de riĉaĵo, estas deziro por ebriigaj trinkaĵoj kaj stulta konduto, restado ĝis malfrua nokto kaj lasi koron al muziko aŭ teatraĵoj, vetludo, amikiĝo kun malbonaj kamaradoj kaj neglekti siajn laborojn.

Foriginte tiujn malpurojn, evitante tiujn kvar malbonajn statojn de koro, kaj ŝtopinte ses truojn de riĉaĵo, la disĉiploj de Budho kultas al la ses direktoj de Vero.

Nu, kio estas tiuj ses direktoj de Vero? Ili estas oriento por la vojo de gepatroj kaj ido, sudo por la vojo de gvidanto kaj lernanto, okcidento por la vojo de edzo kaj edzino, nordo por la vojo de homo kaj lia amiko, malsupro por la vojo de mastro kaj servisto kaj supro por la vojo de la disĉiploj de Budho.

Ido devas honori siajn gepatrojn kaj fari por ili ĉion ajn supozeblajn. Li devas servi ilin, helpi ilin ĉe iliaj laboroj, konservi familian parencecon, protekti la familian posedaĵon, kaj havi memorajn eventojn post ilia forpaso.

La gepatroj devas fari kvin aferojn por siaj idoj — evitigi malbonfari, montri ekzemplon de bonaj agoj, doni edukadon al ili, aranĝi ilian geedziĝon, kaj heredigi al ili la familian posedaĵon je la taŭga tempo. Se la gepatroj kaj ido sekvas tiujn regulojn, la familio ĉiam vivos en paco.

Lernanto devas ekstari kiam sia gvidanto eniras, servi lin, sekvi lian instruon fidele, ne neglekti oferon por li kaj aŭskulti respektplene lian instruon.

Disciplino de la Fratara

Samtempe, gvidanto devas agi prave antaŭ lernanto kaj montri bonan ekzemplon por li; li devas korekte transdoni al li la instruon, kiun li lernis; li devas uzi bonajn metodojn kaj laŭeble peni ke la lernanto ne faru malbonon. Se gvidanto kaj lia lernanto observas tiujn regulojn, ilia interrilato iros glate.

Edzo devas trakti sian edzinon kun respekto, ĝentilo kaj fidelo. Li devas konfidi ŝin en dommastrado kaj kelkfoje provizi por ŝiaj bezonoj, ekzemple ornamaĵoj. Samtempe edzino devas peni en dommastrado, administri servistojn saĝe, teni sian virton kiel bona edzino devas agi. Ŝi ne devas malŝpari enspezon de sia edzo, kaj devas administri la domon konvene kaj fidele. Se tiuj reguloj estas sekvataj, feliĉa hejmo estos tenata kaj tie okazos nenia kverelo.

La reguloj de amikeco signifas troviĝi reciproka simpatio inter amikoj, unu liveri ion, kio mankas al la alia kaj peni profetigi la alian, ĉiam uzi amikajn kaj sincerajn vortojn.

Oni devas protekti sian amikon de ekfalo en malbonan vojon, devas gardi lian posedaĵon kaj riĉaĵon, kaj devas helpi lin en liaj ĉagrenoj. Se lia amiko havas malfeliĉon, li devas doni al li helpantan manon, eĉ subteni lian familion, se necese. En ĉi tiu maniero ilia amikeco estos tenata kaj ili ambaŭ estas pli feliĉaj.

Mastro en sia rilato kun servisto, devas observi kvin aferojn: — Li devas asigni laboron tiel ke ĝi estas taŭga por la kapablo de la servisto, doni al li ĝustan salajron,

zorgi pri li kiam li estas malsana, dividi agrablaĵon kun li, kaj doni al li necesan ripozon.

Servisto devas observi kvin aferojn: — Li devas ellitĝi matene pli frue ol la mastro kaj enlitĝi pli poste ol li, esti ĉiam honesta, peni por plenumi sian laboron, kaj klopodi ne difekti la honoron de sia mastro. Se tiuj reguloj estas observataj, estos paco kaj nenia disputo inter mastro kaj servisto.

Disĉiplo de Budho devas atenti al tio ke lia familio observas la instruon de Budho. Ili devas respekti kaj estimi sian Budhistan gvidanton, devas prizorgi lin dece kaj observi liajn instruojn, kaj devas ĉiam havi oferon por li.

Do, la gvidanto de Budha instruo devas korekte kompreni la instruon, rifuzante malĝustan klarigon, emfazante la bonon, kaj devas peni por gvidi kredantojn laŭ facila vojo. Kiam familio sekvas tiun ĉi kurson, tenante la veran instruon kiel ĝian centron, ĝi prosperos feliĉe.

Oni, kiu kultas al la ses direktoj, ne faras tiel por bari eksteran malfeliĉon. Li faras tion por preventi malbonon leviĝi en sia propra koro.

2. Oni devas rekoni inter liaj konatoj tiujn, kun kiuj li devas havi amikecon kaj kun kiuj li ne devas.

La homoj, kun kiuj li ne devas havi amikecon estas tiuj, kiuj estas avaraj, flataj kaj malŝparaj. La homoj, kun

Disciplino de la Fratara

kiuj oni devas havi amikecon, estas helpemaj, kiuj volas dividi feliĉojn same kiel suferojn, kiuj donas bonan konsilon kaj kiuj havas simpateman koron.

Vera amiko, kun kiu oni povas sekure kuniĝi, ĉiam volas instigi rigore al la prava vojo, volas zorgi sekrete pri la bonfarto de amiko, volas konsoli lin en malfeliĉo, volas oferi al li helpon kiam li bezonas ĝin, volas konservi liajn sekretojn kaj ĉiam volas doni al li bonan konsilon.

Estas tre malfacile trovi amikon tian kaj pro tio, oni mem devas klopodi tre fervore por esti amiko tia. Kiel la suno varmigas la fruktodonan teron, bona amiko brilas en socio pro siaj bonaj agoj.

3. Estas ne eble por filo repagi al siaj gepatroj pri ilia favora bonkoreco, eĉ se li povus porti siajn gepatrojn metante sian patron sur sia dekstra ŝultro kaj sian patrinon sur sia maldekstra tiel longe dum cent jaroj.

Kaj eĉ se li povus bani la korpojn de siaj gepatroj en bonodora akvo dum cent jaroj, servi kiel ideala filo, gajni kronon por ili, kaj doni al ili ĉiom da luksaĵoj de la mondo, li ankoraŭ ne povus repagi al ili sufiĉe por la granda ŝuldo de favoro, kiun li ricevis.

Sed se li gvidos siajn gepatrojn al Budho kaj klarigos la instruojn al ili, kaj persvados ilin forlasi eraran kurson kaj sekvi pravon, kaj gvidos ilin forlasi ĉian avaron kaj ĝui la praktikadon de ofero, tiam li povos pli ol repagi ilin.

4. Familio estas loko, kie koroj kunvivas unu kun la alia. Se tiuj ĉi koroj amas reciproke, la hejmo estos tiel bela kiel florgardeno. Sed se tiuj ĉi koroj foriĝas de harmonio inter ili, ĝi estas kiel ŝtormo kiu detruigas la ĝardenon.

Se malakordo okazas en ies familio, oni ne devas kulpigi aliajn, sed devas ekzameni sian propran koron kaj sekvi justan vojon.

5. Iam estis viro tre pia. Lia patro mortis kiam li estis juna; li vivis feliĉe kun sia patrino, kaj li edziĝis.

Komence ili kune vivis feliĉe. Baldaŭ, pro malgranda miskompreno, la edzino kaj ŝia bopatrino iĝis malamikoj. Tiu ĉi malamikiĝo kreskis finfine ĝis tiel, ke la patrino postlasis la junan paron por vivi sola.

Post la foriro de la bopatrino, filo naskiĝis ĉe la juna paro. Atingis al la bopatrino la onidiro ke la juna edzino diris, “Mia bopatrino ĉiam ĝenis min kaj dum la kunvivado kun ŝi, ĉe ni okazis nenio agrabla; sed tuj post ŝia foriro ni havis tian ĉi feliĉan eventon.”

Tiu onidiro kolerigis la patrinon kaj ŝi kriis, “Se la patrino de la edzo estas forigita de la domo kaj venas feliĉa afero, tiam okazas renversaj aferoj. Justeco jam malaperas de la mondo.”

Tiam la patrino laŭtkriis, “Nu ni okazigu funebraĵon

Disciplino de la Fratara

de tiu ĉi justeco.” Kiel frenezulino ŝi iris al la tombejo por okazigi funebran servon.

Iu dio aŭdinte tiun ĉi incidenton, aperis antaŭ la virino kaj klopodis konvinki ŝin, sed vane.

La dio tiam diris al ŝi, “Se tiel, mi brulmortigos la infanon kaj ĝian patrinon. Ĉu tio kontentigas vin?”

Aŭdinte tion, la bopatrino konsterniĝis kaj komprenis sian eraron. Ŝi pardonpetis pri sia kolero, kaj petis al la dio savi la vivojn de la infano kaj ĝia patrino. Ĉe la sama tempo, la juna edzino kaj ŝia edzo komprenis sian maljustecon al la maljunulino kaj iris al la tombejo por serĉi ŝin. La dio repacigis ilin kaj post tio ili vivis amike kiel feliĉa familio.

Justeco estas neniam perdita krom se oni mem ĝin forĵetas. Justeco okaze aspektus kiel malaperinta, sed en fakto, ĝi neniam malaperas. Kiam ĝi aspektas malaperi, estas tiel ke oni perdas la justecon de sia propra koro.

Malakorda koro ofte portas katastrofon. Iomete miskompreno elkondukas grandan malfeliĉon. Kontraŭ tio oni devas esti speciale singardema en familia vivo.

6. En familia vivo, kiamaniere tagaj elspezoj estas traktataj, postulas la plejan atenton. Ĉiuj membroj devas labori fervore kiel diligentaj formikoj kaj okupitaj abeloj. Neniu devas sin apogi sur diligenteco de aliaj, aŭ ekspekti sur ies almozdono.

Aliflanke, oni ne devas konsideri tion, kion li gajnis,

kiel tute sia propra. Iom da tio devas esti dividataj al aliaj. Iom da tio devas esti ŝparata por la bezono de komunumo kaj nacio, kaj iom da tio devas esti dediĉata por la bezono de religiaj gvidantoj.

Oni devas rememori ke nenio en la mondo povas esti strikte nomata “mia”. Ĉio, kio venas al iu persono, venas al li pro kombino de kaŭzoj kaj kondiĉoj; ĝi povas esti tenata de li nur provizore kaj pro tio, li ne devas uzi ĝin egoisme aŭ por senutilaj celoj.

7. Kiam Ŝamavatio, la edzino de reĝo de Udajano, oferis al Anando kvincent vestojn, Anando ricevis ilin kun granda kontento.

La Reĝo aŭdinte tion, suspektis Anandon pro avar-eco, tial li iris al Anando kaj demandis kiel li traktos tiujn ĉi kvincent vestojn.

Anando respondis; “Ho, Reĝo, multe da fratoj estas en ĉifono; Mi estas disdononta la vestojn al la fratoj.”

“Kiel vi traktos la malnovajn vestojn?”

“Ni faros littukojn de ili.”

“Kiel vi traktos la malnovajn littukojn?”

“Ni faros kovrilojn de kapkusenoj de ili.”

“Kiel vi traktos la malnovajn kovrilojn?”

“Ni faros plankkovrilojn de ili.”

“Kiel vi traktos la malnovajn plankkovrilojn?”

“Ni uzos ilin kiel piedtukojn.”

“Kiel vi traktos la malnovajn piedtukojn?”

“Ni uzos ilin kiel viŝtukojn.”

Disciplino de la Fratara

“Kiel vi traktos la viŝtukojn?”

“Via moŝto, ni ŝiros ilin al pecoj , miksos ilin kun koto kaj uzos la koton por gipso de muro, kiam oni konstruas domon.

Ĉiu artiklo, kiu estas konfidita al ni, devas esti uzata kun bona zorgo en la utila vojo, ĉar ĝi ne estas “nia”, sed nur konfidita al ni provizore.

8. La rilato en geedzoj ne estis formita nur por ilia oportuno. Ĝi havas pli profundan signifon ol la nura kuniĝo de du fizikaj korpoj en unu domo. Geedzoj devas teni avantaĝon de intimeco de ilia asocio por helpi reciproke en kulturado de koro en la sankta instruo.

Unu maljuna paro, kiel nomata “Ideala paro”, iam vizitis Budhon kaj diris, “Sanktulo, ni interkonatiĝis de nia infaneco kaj geedziĝis, sed neniom da nebulo estas en nia feliĉo. Bonvolu diri al ni pri tio ke ni povu geedziĝi ree en la venonta vivo.”

Budho donis al ili tian saĝan respondon: — “Se vi ambaŭ havas ekzakte la saman kredon, se vi ambaŭ ricevis la instruon ekzakte en la sama vojo kaj se vi havas la saman saĝon, tiam vi havos la saman koron en la venonta naskiĝo.

9. Estas nenia distingo pri sekso sur la vojo al Ilumin-iĝo. Se iu virino kompletigas sian koron por serĉi Iluminiĝon, ŝi fariĝos heroino de vera vojo.

Malliko, la filino de Reĝo Prasenaĵito kaj la Reĝ-

edzino de Reĝo Ajodjo, estis tia heroino. Ŝi havis grandan fidon en la instruo de la Estimato kaj faris antaŭ Li la jenajn dek votojn; —

“Mia estimata, 1) ĝis kiam mi gajnas Iluminiĝon, mi ne atencu la sanktajn regulojn; 2) mi ne estu aroganta antaŭ ĉiuj, kiuj estas pliaĝaj ol mi mem; 3) mi ne iĝu kolera al iu ajn. 4) “Mi ne estu ĵaluza pri aliaj aŭ ne envidu iliajn posedaĵojn; 5) mi ne estu egoisma ambaŭ en koro aŭ posedaĵo; mi klopodu igi malriĉajn homojn feliĉaj per la aĵoj, kiujn mi ricevas kaj ne provizu ilin por mi mem. 6) “Mi akceptu ĉiujn homojn ĝentile, donu al ili ĉion, kion ili bezonas kaj parolu afable al ili; 7) konsideru iliajn cirkonstancojn kaj ne mian konvenon; kaj penu igi ilin profiti sen partieceo. 8) “Se mi vidas aliajn en soleco, en malliberejo, aŭ suferantajn de malsano aŭ aliaj ĝenoj, mi klopodu senpezigi ilin kaj igi ilin feliĉaj, per klarigado pri racioj kaj reguloj. 9) Se mi vidas iujn kaptantajn animalojn vivantajn aŭ aliajn kiuj estas kruelaj al ili kaj atencas iun ajn moralon, mi punu ilin se ili estas punindaj, aŭ gvidu ilin se ili estas gvideblaj kaj tiel mi penas ĉesigi tion, kion ill faris, kaj korekti iliajn erarojn plej bone kiel mi kapablas. 10) “Mi ne forgesu aŭdi la pravan instruon, mi scias ke kiam oni neglektas la pravan instruon, li rapide falos for de la vero kiu restas ĉie ajn kaj malsukcesos atingi la bordon de Iluminiĝo.

Tiam ŝi faris la sekvantajn tri dezirojn savi malriĉan popolon; — “Unue, mi penu igi ĉiun pacplena. Tiu ĉi deziro, mi kredas, en ia ajn vivo, kiun mi ricevos poste, estas radiko de bono, kiu kreskos al la saĝo de bona instruo.

Disciplino de la Fratara

Due, post tiam, kiam mi ricevos la saĝon de bona instruo, mi senlace gvidos popolon.

Trie, mi protektu veran instruon, eĉ se mi for-oferos mian propran korpon, vivon aŭ posedaĵon.”

La vera signifo de familia vivo estas la okazo, kiu donas reciprokan instigon kaj helpas sur la vojo al Iluminiĝo. Eĉ ordinara virino, se ŝi havas la saman koron serĉi Iluminiĝon, kaj faras la saman voton kaj deziron, eble fariĝos tiel granda disĉiplo de Budho kiel Malliko estis.

KONSTRUI BUDHAN LANDON

LA HARMONIO DE FRATARO

1. Ni imagu dezertan landon kuŝantan en absoluta mallumo kun multe da vivaĵoj, kiuj svarmas blinde en ĝi.

Nature ili eble estas timemaj kaj ĉar ili ĉirkaŭkuras ne rekonante reciproke dum la nokto, tie supozeble estas ofta rampado kaj soleco. Tio ĉi estas vere kompatinda aspekto.

Tiam ni imagu, ke subite iu supera homo kun torĉo aperas kaj ĉio ĉirkaŭa fariĝas hela kaj klara.

La vivaĵoj en la malluma soleco subite trovas grandan liberiĝon, ĉar ili ĉirkaŭrigardas por rekoni unu la alian kaj feliĉe partoprenas en kamaradeco.

“Dezerta lando” signifas mondon de homa vivo, kiam ĝi kuŝas en la malklereco. Tiuj, kiuj ne havas saĝon en siaj koroj, vagadas en soleco kaj timo. Ili naskiĝis sola kaj mortas sola; ili ne scias kiamaniere asociiĝi kun sia kamarado en plena harmonio, kaj ili estas nature senkuraĝaj kaj timemaj.

“Supera homo kun torĉo” signifas Budhon prentantan homan formon, kaj per Sia saĝo kaj kompato Li lumigas la mondon.

En tiu ĉi lumo popolo trovas sin mem kaj ankaŭ la aliajn kaj ĝojas establi homan amikecon kaj harmoniajn rilatojn.

Eĉ se miloj da popolo loĝas en komunumo, ĝi ne estas socio escepte ke ili konas unu la alian.

Vera komunumo havas konfidon kaj saĝon kiu lumigas ĝin. Tio estas loko kie popolo konas kaj fidas reciproke kaj kie troviĝas socia harmonio.

Fakte harmonio estas la vivo kaj vera signifo de vera komunumo aŭ organizo.

2. Pri organizoj estas tri specoj. La unua estas tia, kia estas organizita sur la bazo de la forto, riĉaĵo aŭ aŭtoritato de grandaj gvidantoj.

La dua estas tia, kia estas organizita pro ĝia konveneco por la membroj, kaj ĝi daŭros ekzisti dum la membroj restas kontentaj per iliaj konvenecoj kaj ne kveleras.

La tria estas tia, kia estas organizita per ia bona instruo kiel ĝia centro kaj harmonio kiel ĝia vera vivo.

Kompreneble la tria aŭ la lasta el ili estas la sola vera organizaĵo, kiu funkcias kun spirita unueco, kaj naskiĝas diversaj virtoj. Tial tie regas paco, ĝojo, kontento kaj feliĉo.

Iluminiĝo estas simila al pluvo, kiu falas sur monton kaj amasiĝas en valojn, kiuj enkuras en riveretojn, kaj poste en riverojn, kiuj finfine enfluas en la oceanon.

La pluvo de la sankta instruo falas egale sur ĉiun senrigarde al iliaj kondiĉoj aŭ cirkonstanco. Tiuj, kiuj akceptas ĝin, kolektiĝas en malgrandajn grupojn kaj

organizojn, kaj komunumojn kaj finfine, trovas sin en la granda oceano de Iluminiĝo.

La koroj de tiuj ĉi homoj miksiĝas kiel lakto kaj akvo, kaj fine organiziĝas en harmonia frataro.

Tiel, la vera instruo estas la fundamento de perfekta organizo kaj, kiel supre menciita, ĝi estas la lumo, kiu bone sciigas popolon interrekoni kaj akomodiĝi reciproke, kaj glatigi la krudajn partojn en iliaj koroj.

Tial, la organizo, kiu estas formigita sur perfekta instruo de Budho, povas esti nomata la Frataro.

Ili devas observi tiujn ĉi instruojn kaj trejni siajn korojn konforme. Pro tio, la frataro de Budho teorie povas inkludi ĉiun homon, sed, efektive, nur tiuj, kiuj havas saman religian fidon, estas membroj.

3. La frataro de Budho havas du klasojn de membroj: — estas tiuj, kiuj instruas la laikajn membrojn kaj tiuj, kiuj subtenas la gvidantojn per oferado de bezonataj manĝaĵoj kaj teksaĵoj. Ili ambaŭ dissemos kaj eternigos la instruon.

Tiel, por fari la fratecon kompleta, devas esti perfekta harmonio inter la membroj. La gvidantoj instruas la membrojn kaj la membroj honoras la gvidantojn por ke tie povas esti harmonio inter ili.

Membroj de la frataro de Budho asociu kune kun amema simpatio, estante feliĉaj kunvivi kun kamaradaj sekvantoj, kaj serĉante unuiĝon en spirito.

4. Estas ses aferoj, kiuj helpas gvidi Fratecon en harmonion. Ili estas: la unua, paroli kun kompatemo; la dua, agadi kun kompatemo; la tria, havi kompatemon en koro; la kvara, egala dividado de komuna posedaĵo; la kvina, sekvado de samaj puraj instruoj; kaj la sesa, ĉiuj havu verajn vidpunktojn.

El tiuj ĉi aferoj, la sesa aŭ “ĉiuj havu verajn vidpunktojn” formas la nukleon, kun aliaj kvin aferoj kiel ĝiaj vindaĵoj.

Estas du serioj de sep reguloj observindaj se la Frateco devas esti en sukceso. La unua estas por grupa vivo:

(1) Ili kolektiĝu ofte por aŭskulti la instruon aŭ diskuti pri tio.

(2) Ili kuniĝu libere kaj respektu unu la alian.

(3) Ĉiuj estimu la instruon kaj respektu la regulojn kaj ne ŝanĝu ilin.

(4) Pliiĝaj kaj plijunaj membroj devas reciproke trakti kun ĝentileco.

(5) Ili devas teni siajn korojn sinceraj kaj respekto-plenaj.

(6) Ili purigu siajn korojn en kvieta loko kaj ili devas, tamen, oferi al aliaj antaŭ preni ion por si mem.

(7) Ili devas ami ĉiun, traktu vizitantojn elkore, kaj konsolu malsanulojn afable. Frataro, kiu observos tiujn ĉi

regulojn, neniam kadukiĝos.

La dua estas por individuo, ĉiu devas: — (1) teni puran spiriton kaj ne postuli tro multajn aĵojn. (2) teni honestecon kaj forigi avarecon. (3) esti pacienca kaj ne disputi. (4) resti silenta kaj ne babili vane. (5) obei al regularo kaj ne esti aroganta. (6) teni kvietan koron kaj ne sekvi diferencon instruon. (7) esti ŝparema kaj sobra en ĉiutaga vivo. Se ĝiaj membroj sekvas tiujn ĉi regulojn, la Frataro neniam kadukiĝos.

5. Kiel menciite supre, Frataro tenu harmonion en sia vera esenco: tial societo senharmonia ne povas esti nomata fratara. Ĉiu membro estu gardema kontraŭ la kaŭzo de malakordo. Se malakordo aperas, ĝi devas esti forigita laŭ eble frue, ĉar malakordo tuj ruinigas ian ajn organizon.

Sangomakuloj ne povas esti forigataj per pli da sango, rankoro ne povas esti forigata per pli da rankoro; rankoro povas esti forigata nur per forgesi ĝin.

6. Iam estis reĝo nomata Plago, kies lando estis konkerita de najbara militema reĝo nomata Brama-datta. Reĝo Plago, post sinkaŝado kun siaj edzino kaj filo dum kelka tempo, estis kaptita, sed feliĉe lia filo, la princo, povis eskapi.

La princo penis trovi ian rimedon savi sian patron, sed vane. La tagon de ekzekuto de sia patro, la princo

kaŝe enŝteliĝis en la ekzekutejon, kie li povis fari nenion, sed kun aflikto rigardis la morton de sia fatala patro.

La patro rimarkis sian filon en svarmo murmuris kvazaŭ paroli al si mem, “Ne serĉadu dum longa tempo; ne agu haste; rankoro povas esti trankviligita nur per forgesi ĝin.”

Poste la princo serĉadis vojon de venĝo dum longa tempo. Fine li estis dungita kiel ĉambrano en la palaco de Bramadatta kaj gajnis favoron de la reĝo.

Iun tagon, kiam ra reĝo iris ĉasi, la princo serĉis ian oportunon de venĝo. La princo povis gvidi sian mastron al soleca loko, kaj la reĝo tre laciĝinta ekdormis metante sian kapon sur la genuo de la princo, ĉar li plene konfidis la princon.

La princo eltiris sian ponardon kaj metis ĝin sur la gorgon de la reĝo, sed tiam ekhezitis. La vortoj, kiujn lia patro esprimis je la momento de la ekzekuto, fulmis en lia koro kaj kvankam li penis refoje, li ne povis mortigi la reĝon. Subite la reĝo vekigis kaj parolis al la princo ke li havis malbonan songon, en kiu la filo de Reĝo Plago provis mortigi lin.

La prirince, svingante la ponardon en la mano, haste kaptis la reĝon kaj identigis sin mem kiel la filo de Reĝo Plago, deklaris ke la tempo ja fine venis al li venĝi sian patron. Tamen, li ne povis fari tiel, kaj subite forĵetis la ponardon teren, kaj surgenuigis antaŭ la reĝo.

Kiam la reĝo aŭdis la rakonton de la princo kaj la

lastajn vortojn de lia patro, li estis ege impresita kaj pardonpetis al la princo. Poste li restarigis la eksan landon por la princo, kaj iliaj du landoj fariĝis prosperaj en amikeco dum longo tempo.

La vortoj ĉe la morto de Reĝo Plago, “Ne serĉadu dum longa tempo” signifas ke rankoro ne estu vartita dum longa tempo, kaj “Ne agu haste” signifas ke amikeco ne estu rompita haste.

Rankoro ne povas esti kontentigita per rankoro; ĝi nur povas esti forigita per forgeso.

En la kamaradeco de Fratara bazita sur la harmonio de vera instruo, ĉiu membro ĉiam aprecu la spiriton de tiu ĉi rakonto.

Ne nur la membroj de la Fratara sed ankaŭ ĝenerala popolo aprecu kaj praktiku tiun ĉi spiriton en siaj ĉiutagaj vivoj.

II LA BUDHA LAND

1. Kiel jam menciite, se Frataro ne forgesas sian devon disvastigi Instruon de Budho kaj vivi en harmonio, ĝi konstante kreskas kaj ĝia instruo disetendiĝos pli vaste.

Tio signifas ke pli kaj pli popolo ekserĉos Iluminiĝon kaj signifas ke la malbonaj armeoj de avareco, kolero kaj stulteco, kiuj estas gvidataj de la diablo de malklero kaj volupto, retiriĝos, kaj ke saĝo, lumo, kredo kaj ĝojo superregos.

La teritorio de diablo estas plena de avareco, mallumo, barakto, batalo, glavoj kaj sangoverŝo, kaj estas plenplena de ĵaluzo, antaŭjuĝo, malamo, prifripono, flato, sekreteco kaj insulto.

Nun supozu ke la lumo de saĝo brilas super la teritorio, kaj la pluvo de kompato falas sur ĝin, kaj kredo ekhavas radikon, kaj la floroj de ĝojo ekvastigas sian parfumon. Tiam la teritorio de diablo turniĝos en Puran Budhan Landon.

Kaj ĝuste kiel mil da zefiro kaj kelkaj floroj sur branĉo informas la venon de printempo, tiel kiam iu atingas Iluminiĝon, herboj, arboj, montoj, riveroj kaj ĉiuj aliaj aĵoj ekpulsas per nova vivo.

Se ies koro fariĝas pura, liaj ĉirkaŭaĵoj ankaŭ fariĝos puraj.

2. En lando, kie la vera instruo regas, ĉiu loĝanto havas puran kaj trankvilan koron. Vere, kompato de Budho senlace benas ĉiun popolon kaj Lia brilanta spirito elpelas ĉiujn malpuraĵojn el iliaj koroj.

Pura koro baldaŭ fariĝas profunda koro; koro, kiu iras laŭ la Nobla Vojo, koro, kiu amas doni, koro, kiu amas teni la instruojn, koro tolerema, koro fervora, koro kvieta, koro saĝa, koro kompatema, koro, kiu gvidas popolon al Iluminiĝo per multaj kaj lertaj manieroj. Tiel estos konstruata la Budha lando.

Hejmo kun edzino kaj infanoj estas transformata al hejmo, kie Budho ĉeestas; lando, kiu suferas pro sociaj distingoj estas same transformita al socio de parenca spirito.

Ora palaco kun sangomakulo ne povas esti la restloko por Budho. Eta kabano kie lunbrilo likas tra fendoj de la tegmento povas esti transformita al loko kie Budho restas, se la koro de ĝia mastro estas pura.

Kiam Budha lando estas fondita sur la pura koro de unu homo, tiu pura koro tiras aliajn parencajn korojn al ĝi mem en la socio de frateco. Kredo al Budho etendiĝas de individuo al familio, de familio al vilaĝo, de vilaĝo al urbetoj, de urbetoj al landoj kaj fine al la tuta mondo.

Vere seriozeco kaj fideleco en vastigado de la instruo de Darmo estas tio, kio konstruas Budhan landon.

3. Certe, sur alia punkto, la mondo kun ĉiuj ĝiaj avareco kaj maljusteco kaj sangoverŝado aperas kiel diabla mondo; sed kiam popolo ekkredas en Iluminiĝo de Budho, sango ŝanĝiĝas al lakto kaj avareco al kompatato, kaj tiam, la diabla mondo fariĝas Budha lando de Pureco.

Ŝajnas al mi preskaŭ ne eble elĉerpi iun oceanon per unu ĉerpilo, sed la decido fari ĝin, eĉ se necesas multajn, multajn enkarniĝojn, estas la koro, kun kiu oni nepre ricevos Iluminiĝon de Budho.

Budho atendadas sur alia bordo, kie estas mondo de Iluminiĝo kaj en kiu troviĝas neniam avareco, kolero malklereco, sufero, agonio, sed kie estas nur la lumo de saĝo kaj la pluvo de kompatato.

Ĝi estas paca lando, rifuĝejo por tiuj, kiuj suferas kaj kiuj estas en malĝojo kaj agonio; loko de ripozo por tiuj, kiuj havas paŭzon en sia disvastigado de la instruoj de la Darmono.

En tiu ĉi Pura lando estas senlima Lumo kaj senfina Vivo. Tiuj, kiuj atingas tiun ĉi havenon, neniel returnos al la iluzia mondo.

Vere, tiu ĉi Pura Lando, kie floroj parfumas aeron per saĝo kaj birdoj kantas la sanktan Darmon, estas la fina loĝloko por tuta homaro.

4. Kvankam tiu ĉi Pura Lando estas la loko por havi ripozon, ĝi ne estas la loko por mallaboremo. Ĝiaj litoj de aromaj floroj ne estas por maldiligentaj, sed estas la lokoj

por refreŝiĝado kaj ripozo, kie oni regajnas energion kaj fervorecon por daŭrigi la mision de Budho por Iluminiĝo.

Misio de Budho estas senfina. Dum homoj vivadas kaj vivaĵoj ekzistas, kaj dum egoismaj kaj malvastaj koroj kreas siajn proprajn mondojn kaj cirkonstancojn, ne estos fino de Lia misio.

La infanoj de Budho, kiuj jam transiris en la Puran Landon per la granda forto de Amitabo, volas reveni al la lando, de kie ili venis kaj kie ili ankoraŭ havas ligojn. Tie ili partoprenos en la misio de Budho.

Kiel la lumo de malgranda kandelo disvastiĝas de unu al la alia sinsekve, tiel la lumo de kompato de Budho senlime traigos de ies koro al la alia.

La infanoj de Budho, komprenantaj Lian spiriton de kompato, partoprenas en Lia tasko pri Lumiĝo kaj Purigo, kaj transdonas herede de unu generacio al alia por grandioze ornamu Budhan landon eterne kaj por ĉiam.

III

TIUJ, KIUJ SUBTENAS LA BUDHAN LANDON

1. Ŝamavatio, la reĝino de Reĝo Udajano, profunde sindediĉis al Budho.

Ŝi vivis en plej interna korto de la palaco kaj ne iris eksteren, sed ŝia servistino Utaro, ĝibulino, kiu havis bonegan memorkapablon, kutime eliris kaj ĉeestis en la prelegoj de Budho.

Reveninte, la servistino ripetis al la reĝino la instruojn de la Estimato kaj tiamaniere la reĝino profundigis siajn saĝon kaj kredon.

La dua edzino de la reĝo estis ĵaluza pri la unua edzino kaj volis mortigi ŝin, kaj kalumiis ŝin al la reĝo. Li fidis ŝin, sed fine ekvolis mortigi sian unuan edzinon, Ŝamavatio.

Reĝino Ŝamavatio stariĝis antaŭ la reĝo tiel trankvile, ke li ne havis kuraĝon mortigi ŝin. Regajninte sinregadon, li pardonpetis al ŝi pro sia malfido.

La ĵaluzo de la dua edzino kreskis kaj ŝi sendis malbonulojn por bruligi la plej internan korton de la palaco dum la foresto de la reĝo el hejmo. Ŝamavatio restis trankvila, kvietigis kaj kuraĝigis la konfuzitajn servistinojn, kaj tiam, sentime, mortis pacplene en la spirito, kiun ŝi lernis de la Estimato. Ankaŭ Utaro, la ĝibulino, mortis kun ŝi en la fajro.

Inter la multaj virinaj disĉiploj de Budho, tiuj ĉi du estis plej alte honorigitaj: Reĝino Ŝamavatio kiel la kompatema spirito kaj ŝia ĝibulina servistino kiel la saĝa Utaro.

2. Reĝo Mahanamo de la Ŝakja klano, kuzo de Budho, havis grandan fidon en la instruoj de Budho kaj estis unu el Liaj fidelaj sekvantoj.

Je la tempo brutala reĝo nomata Virudako de Kosalo konkeris la Ŝakja-klanon. Mahanamo iris al la reĝo kaj petis indulgi la popolon, sed la kruela reĝo ne volis permesi ĝin. Li tiam proponis, ke la reĝo lasu tiel multe da kaptitoj eskapi, kiuj povas forkuri dum li mem restas subakva en apuda laĝeto.

La reĝo konsentis, pensante, ke la tempo estus tre mallonga por li povis resti subakvo.

La pordo de la kastelo estis malfermata kiam Mahanamo plonĝis en la akvon kaj la popolo kuregis sendanĝere. Sed Mahanamo ne surakviĝis. Li ligis sian hararon al la radiko de saliko sub la akvo. Kaj oferis sian vivon por savi la vivojn de la popolo.

3. Utpalavarno estis la unua miraklo-pova monaĥino, kies saĝo estis komparita kun tio de Maŭdgaljajano, granda disĉiplo de Budho. Ŝi estis, vere, la monaĥino de ĉiuj monaĥinoj kaj estis ĉiam ilia gvidantino kaj neniam laciĝis pro gvidado por ili.

Devadato estis tre malbona kaj kruela viro, kiu instigis Reĝon Aĵataŝatron kaj persvadis lin sinturni kontraŭ la instruoj de Budho. Sed poste, Reĝo Aĵataŝatro pentis, forrompis sian amikecon kun Devadatto, kaj fariĝis humila disĉiplo de Budho.

Iam Devadato estis forpelita de la kastela pordo en provo vidi la reĝon, renkontinte Utpalavarnon elvenantan de la pordo, subite li koreliĝis, kaj li forte batis kaj grave vundis ŝin.

Ŝi revenis sian monaĥejon kun granda doloro kaj kiam la aliaj monaĥinoj penis konsoli ŝin, ŝi diris al ili: — “Fratinoj, homa vivo estas la neantaŭvidebla, ĉio estas efemera kaj senegoa. Nur la mondo de Iluminiĝo estas trankvila kaj pacplena. Vi devas daŭrigi vian kleriĝon.” Tiam ŝi forpasis kviete.

4. Angulimaljo, antaŭa terura bandito, kiu mortigis multe da popolo, estis savita de la Estimato kaj li fariĝis membro de la Frataro. Iam li iris almozpeti en urbeto kaj suferis multe da persekutoj pro liaj antaŭaj malbonaj agoj.

La urbano atakis lin kaj batis lin severe, sed li revenis al la monaĥejo kun lia korpo ankoraŭ sanganta kaj falis ĉe la piedoj de la Estimato kaj dankis Lin pro la oportuno, kio venis al li por suferi pro liaj antaŭaj kruelaj agoj.

Li diris, ”Estimato, mia nomo estis origine sen-difekta; sed pro mia malklero, mi rabis multajn valorajn

vivojn, kaj el ĉiu mi prenis unu fingron; pro tio, mi fariĝis nomata ‘Angulimaljo’, la kolektanto de fingroj.”

“Poste, pro via kompatato, mi lernis saĝon kaj fariĝis dediĉi min al la tri trezoroj de la Budho, la Darmo kaj la Samgo, sed vi, la Estimato, purigis mian koron neuzante vipon nek ŝnuron nek hokon.”

“Hodiaŭ, Estimato, mi suferas nur pro tio, kio estas mia ŝuldo. Mi ne volas vivi, nek mi volas morti. Mi nur atendas mian tempon veni.”

5. Maŭdgaljajano, kune kun la respektinda Ŝariputro, estis unu el la du plej altaj disĉiploj de Budho. Kiam instruistoj de aliaj religioj vidis ke la pura akvo de la instruoj de Budho estas disvastiĝanta inter la popolo kaj trovis, ke la popolo avide trinkas ĝin, ili fariĝas ĵaluzaj kaj faris diversajn malhelpojn al lia prediko.

Sed nenio el la malhelpoj povis haltigi aŭ malebligi lian instruon el disvastiĝado. La sekvantoj de la aliaj religioj intencis mortigi Maŭdgaljajanon.

Du fojon li eskapis, sed la trian fojon li estis ĉirkaŭita de multaj paganoj kaj falis sub iliaj battoj.

Subtenate de Iluminiĝo li kviete ricevis iliajn battojn, kaj kvankam lia karno estis ŝirita kaj liaj ostoj frakasitaj li mortis pacplene.

AṄGUTTARA NIKĀYA
(La Libro de la Laŭnumera Prediko)

Samganoj! Estas unu persono, kiu aperas en la mondo por la profitoj de multaj homoj kaj por la feliĉoj de multaj homoj kaj ankaŭ pro kompatato al homoj, por la profitoj de homoj kaj ĉieluloj. Kiu estas la unu persono ? Vere, ĉi tiu persono estas tatagato, arahanto, kaj samjak-sambudho. Tiu ĉi estas la unu persono.

Samganoj! Estas malfacile aperi la unu persono en la mondo. Kiu estas la unu persono? Tiu ĉi estas tatagato, arahanto kaj samjak-sambudho. Tiu ĉi estas la unu persono.

Samganoj! Multe da homoj lamentas kaj malĝojas, kiam unu persono forpasis. Kiu estas la unu persono? Tiu ĉi estas tatagato, arahanto kaj samjak-sambudho. Tiu ĉi estas la unu persono.

Samganoj! Tio, ke unu naskiĝas en la mondo, estas, ke povas esti kompara kun neniu, naskiĝas. Kiu estas la unu persono? Tiu ĉi estas tatagato, arahanto kaj samjak-sambudho. Tiu ĉi estas la unu persono.

Samganoj! Tio, ke unu persono naskiĝas en la mondo estas, ke grandaj okuloj, granda brilo kaj granda lumo aperas en la mondo. Kiu estas la unu persono? Tiu ĉi estas tatagato, arahanto kaj samjak-sambudho. Vere, tiu ĉi estas la unu persono.

(Aṅguttara Nikāya I-13)